

Sygn. akt IV CSK 533/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku A. K.
przy uczestnictwie A. K., J. J. K. i K. J.
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. J. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 marca 2015 r., którym Sąd ten stwierdził, że wnioskodawczyni nabyła przez zasiedzenie z dniem 2 sierpnia 2009 r. własność nieruchomości stanowiącej działkę nr (...), położonej w B., objętej wskazaną księgą wieczystą, zgodnie z projektem zawartym w opinii uzupełniającej biegłego S. B. z dnia 16 czerwca 2014 r.

Uczestnik w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył koniecznością wskazania prawidłowego zastosowania przepisów art. 47 § 1 w związku z art. 47 § 2 k.c. oraz wyjaśnienia, czy ściana

nośna, rozdzielająca budynki wnioskodawczyni i uczestnika będąca własnością uczestnika może stanowić przedmiot zasiedzenia, skoro nie może ona być przedmiotem własności. Potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości została odniesiona do art. 172 § 1 i 2 w związku z art. 47 § 1 i 2 k.c. oraz do rozstrzygnięcia, czy możliwe jest nabycie w drodze zasiedzenia części ściany nośnej budynku stanowiącego część składową innej nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Celem rozpoznania skargi kasacyjnej jako środka o szczególnej doniosłości, związanego z ochroną interesu powszechnego, wykraczającego poza interes skarżącego, jest dążenie do ochrony porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnienia jednolitości orzecznictwa w sprawach, w których istnieje możliwość dokonania wykładni zasadniczej, mającej charakter abstrakcyjny. Ocena, czy podane względy zachodzą w konkretnej skardze kasacyjnej dokonywana jest przez badanie, czy powoływane przez skarżącego we wniosku przyczyny przyjęcia jej do rozpoznania wskazują na występowanie jednej z przesłanek przewidzianych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie się na przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania. Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie ma takiego charakteru.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r.,

II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane).

Obydwie przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania dotyczą tych samych uregulowań prawnych. Skupiają się na potrzebie wyjaśnienia przedmiotu zasiedzenia, kwestionując możliwość uwzględnienia żądania obejmującego zakres samoistnego posiadania włącznie ze ścianą budynku, do której przylega budynek wnioskodawczyni. Takie stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie do niedopuszczalnego na tym etapie postępowania podważania ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia Sądu drugiej instancji (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zagadnienie objęte skargą nie spełnia wymagań istotności i nowości, pomija okoliczności sprawy, a w tym powody, dla których granica wyodrębnionej działki sięga ściany rozdzielającej budynki. Podkreślenia wymaga także, że kwestia stosowania przepisów prawa do okoliczności sprawy, jak każdy proces decyzyjny, łączy się z wątpliwościami, nie stanowi jednak zagadnienia prawnego. Nie ma podstaw do przyjęcia, że przedmiotem zasiedzenia była część składowa nieruchomości. Przesłanki zasiedzenia nieruchomości, objęte art. 172 k.c. były przedmiotem wielu wypowiedzi Sądu Najwyższego, a uzasadnienie wniosku nie zawiera argumentów przemawiających za potrzebą ponownego podejmowania tych kwestii. Określona przez skarżącego potrzeba wykładni nie ma abstrakcyjnego charakteru, osadzona jest bowiem w okolicznościach tej nietypowej sprawy. Nie doszło zatem do wykazania przesłanek wskazujących na zaistnienie powołanych przyczyn rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

